

uberettiget til at bruge de stærke Udtryk, han brugte overfor mig. Han er ikke paa et eneste Punkt i Stand til ud af min trykte Tale at paavise, at han havde nogen som helst Adkomst til at bruge disse stærke Udtalelser. Ministeren kom i Dag med en Udtalelse, som, jeg synes, har megen Interesse. Det er jo mærkeligt, naar man nu ser, hvorledes de Herrers hele Taktik har været i dette Spørgsmaal. Den begyndte paa den Maade, at man tog Sagen rent sagligt, og det var den højtærede Landbrugsminister, der gik i Spidsen og betegnede vort Forslag som det mest meningsløse. Men jeg maa sige, at paa dette saglige Grundlag staar den højtærede Minister ganske alene, der er ikke et eneste Medlem her i Tinget, der har villet følge ham, alle Medlemmer have taget Afstand fra ham paa dette, og mange Medlemmer her i Tinget have udtalt stærk Sympati og stor Interesse for dette Forslag om Understøttelse til Hededyrkere. Denne første Skanse, han stillede sig paa, det rent saglige, er opgivet for længe siden, der staar Ministeren og kæmper ganske alene, forladt af hele sit Parti her i Salen. Ikke een har villet stille sig til hans Raadighed. Da det saa ikke længere kunde gaa, valgte han en anden Skanse; og det var det formelle. Det var ikke i Orden, dette Forslag, sagde Ministeren, det var Jaskeri. Jeg har paavist, at dette Forslag er akkurat Mage til mange af de Forslag, Ministeren stiller. Hans Forslag er en Linie, som bliver skreven paa Finanslovforslaget, og ikke mere. Dette Forslag er det samme. Saa siger Ministeren: ja, men han oplyser sine Forslag, naar han kommer med dem. Ja, Ministeren, Regeringen, har det jo i sin Magt at kunne sende trykte Aktstykker til Finansudvalget. Det have vi enkelte Medlemmer ikke, det er noget, vi ikke gøre; det, vi enkelte Medlemmer af Finansudvalget kunne gøre, det er, at vi mundtlig kunne motivere vort Forslag først i Finansudvalget, derefter ved Ministerkonference og endelig for det tredie mundtlig her i Salen. Og det er sket, tror jeg at turde sige, endogsaa meget udførligt, saa Ministeren kan ikke sige, at dette Forslag mangler Begrundelse eller Motivering. Den er given, der er sikkert ingen, der er i Tvivl om, hvad Meningen er med dette Forslag, og hvorledes Forslagsstillerne have tænkt sig, at det skulde føres ud i Livet. Denne Skanse have de Herrer ogsaa maattet opgive, det gaar ikke længere.

For skal der fældes en haard Dom over vort Forslag, falder akkurat samme Dom tilbage paa Landbrugsministerens egne Forslag.

Da denne Skanse heller ikke kunde holdes, valgte man en tredie. Opfinderen af dette tredie Standpunkt var det ærede Medlem for Viborg (Sveistrup), der i Gaar udtalte, at dette Spørgsmaal her var et politisk Spørgsmaal. Jeg synes med Rette at kunne sige, at det er et rent sagligt Spørgsmaal, der vedrører en stor og betydningfuld Sag for mange Mennesker i vort Land, ja vi kunne sige: for hele vort Samfund. Er der nogen, der vil lave Politik af denne Sag, er det maaske snarere Flertallet selv, og jeg vil sige: det Vaaben, det ærede Medlem for Viborg gav dem i Hænde i Gaar, skulde de ikke gerne bruge, thi det er et tveægget Sværd, der meget let kan vendes mod de Herrer selv. Dette Forslag har den store Fejl, at det er fremsat af Socialdemokratiet; det er det, der ærgrer og piner de Herrer, at det ikke er groet i deres egen Have. Havde det været, som jeg sagde i Gaar, Landbrugsministeren, der var kommen med et Forslag i lignende Retning, skulde vi have hørt en Jubel, vi skulde have hørt en Berømmelse, der vilde være bleven over Landbrugsministeren i den Anledning. Nej, er der nogen, der vil lave Politik paa denne Sag, er det de Herrer selv, det er dem, der ville gøre det til et politisk Spørgsmaal, som ikke ville have det afgjort her, men som de ønske ført ud paa Valgmøderne. Dette Ønske skulle de ogsaa nok faa opfyldt.

Vi se altsaa, hvorledes de Herrer ere vegne fra den ene Skanse til den anden, have forsøgt det ene Middell efter det andet, men alle med lige stort Uheld. Men nu have de een Skanse tilbage, og den kunne de holde, det er den sikreste, det er den Krog, som de nu ty ind i, og det er Afstemningen. Der have de deres numeriske Overvægt, den skulde de naturligvis gøre gældende, det er det sikre, der vide de, at de kunne sejre. Men om det er en Sejr, der betyder Lykke for dem i Fremtiden, det er jo dog et andet Spørgsmaal.

Jeg skal derefter gøre endnu et Par Bemærkninger til den højtærede Landbrugsminister. Jeg har ikke sagt, at Ministeren havde forurettet de fynske Husmandsforeninger, men jeg sagde, at han har vist sig karrig overfor dem. Og saa sagde Ministeren, at i Fjor angreb jeg ham,